

“พาราอัท” กับการรื้อถอน ภาพเหมารวม “เด็กวัยรุ่นในชนบท”

“ชนบท” ในความหมายของคนใต้ คือกระท่อมเล็ก ๆ ที่ถูกใช้สอยในแง่ของการพักผ่อนนอนหลับเอาแรงชั่วคราวระหว่างการทำงาน เช่น การทำนา ทำสวน เป็นต้น

ชนบทในนามักจะก่อสร้างขึ้นในลักษณะเป็นเพิงพัก มีแต่หลังคา ฝาทั้งสี่ด้านเปิดโล่ง เพื่อให้ลมโกรกสะดวก ส่วนชนบทในสวนยาง อาจจะมีฝากันด้วย เพราะบางครั้งเจ้าของสวนยางก็ใช้เป็นที่พักผ่อนนอนหลับก่อนรุ่งสางหลังกรีดยางเสร็จ หรือไม่ก็ใช้เป็นที่พักชั่วคราวในการกรีดยางและทำแผนยาง (ในยุคที่การทำแผนยางเป็นที่แพร่หลายอย่างน้อยก็เมื่อ 15 ปีก่อนเป็นอย่างช้า) เช่น น้ำกรดฆ่ายาง กระบะน้ำยาง เป็นต้น

จนเมื่อราว 15-20 ปีที่ผ่านมา ชนบท ได้กลายเป็นที่นิยมของเด็กวัยรุ่นชายในภาคใต้ เมื่อเด็กหนุ่มๆ ที่ไม่ได้เรียนหนังสือต่อในระดับอุดมศึกษาออกจากโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย เด็กช่วงวัยนี้ก็นิยมสร้างชนบทใช้เป็นที่อาศัยหลับนอนและทำกิจกรรมต่างๆ โดยจะสร้างชนบทแยกออกมาจากตัวบ้าน ซึ่งพวกเขาเคยหลับนอนอยู่กับพ่อแม่ ระยะเวลาที่ออกมาจากบ้านไม่ไกลนัก พอเดินไปเดินมา ไปกินข้าว กินปลา อาบน้ำอาบท่าได้ภายในชั่วอึดใจ

วนำเป็นทีปล่อยอง ปล่อยเพลง ปล่อยความคิดอ่านอันสร้างสรรค ไมใช่แหล่งตัมน้ำกระท่อม แหล่งมั่วสุมสุบักญา ยาบ้า ยาอี อย่างทีคนท่วไปเคยสงสัย

สำหรับเด็กวัยรุ่นชายในภาคใต้ “ชนนำ” จึงเหมือนกับเครื่องแสดงให้เห็นถึงการเปลี่ยนผ่านของช่วงวัย จากวัยเด็กสู่วัยรุ่นที่เคยอยู่ในอ้อมอกพ่อแม่ อยู่ใต้หลังคาบ้านเดียวกับพ่อแม่ ก็ถึงคราวออกมาใช้ชีวิตทำกิจกรรมเพียงลำพัง โดยที่ขาข้างหนึ่งก็ยังมีพ่อแม่อยู่ อีกทั้งเป็นช่วงวัยก่อนการโตเป็นผู้ใหญ่ หรือวัยที่ต้องแต่งงานออกเหย้าออกเรือนสร้างชีวิต และครอบครัวกันใหม่กับคู่ชีวิต

“การออกชนนำ” ของเด็กวัยรุ่นชาย จึงเป็นช่วงหัวเลี้ยวหัวต่อของการเติบโต จากช่วงวัยที่ “พ้นจากความเป็นเด็ก” เพื่อเตรียมพร้อมไปสู่ “การเป็นผู้ใหญ่” หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ “เด็กชายชาวใต้ในชนนำ” เหล่านี้เป็นคนที่อยู่ในวัยที่ “เป็นเด็กก็ไม่ได้เป็นผู้ใหญ่ก็ไม่พร้อม” อันถือเป็นหัวเลี้ยวหัวต่อที่สำคัญที่ทำให้พวกเขาอาจจะถูกเฟงเล็งเป็นพิเศษว่า “ออกชนนำ” มาทำอะไร เพราะในวัยเช่นนี้ นอกจากชีวิตที่อิสระและรักเพื่อนรักฝูงแล้ว ยังมีสิ่งต่างๆ ที่ไม่พึงปรารถนาอีกมากที่จะทำให้วัยรุ่นเหล่านี้ต้องถูกตั้งข้อสงสัย โดยเฉพาะยาเสพติด และเพศสัมพันธ์

กลายเป็นเด็กชายในชนนำ มักจะถูกมองอย่างสงสัยใคร่รู้ ผู้คนจำนวนหนึ่งพานจะตั้งข้อหาให้พวกเขาเป็น “พวกมั่วสุม” ไปเสียงายๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในชนนำที่อยู่ห่างบ้าน ห่างชุมชน ห่างพ่อแม่ อย่างเช่น ชนนำในสวนยาง

ตรงนี่เองที โอ พารา ควรจะได้ชื่อว่ากล้าหาญอย่างยิ่งทีตัดสินใจใช้ชื่อกลุ่มของตนเองว่า “พาราฮัท”

ทีต้องการให้หมายถึง กระท่อมในสวนยาง เป็นการหยิบมาใช้ในสถานการณ์ทีผู้คนมักมองวัยรุ่นในชนนำว่ามีพฤติกรรมมั่วสุมน่าสงสัย

การใช้ชื่อ “พาราฮัท” ของโอ พารา จึงเท่ากับการพลิกภาพลักษณ์ของวัยรุ่นในชนนำเสียใหม่ ว่าไม่เพียงแต่พวกเขาไม่ได้ใช้ชนนำเป็นแหล่งมั่วสุมทีน่าสงสัยเท่านั้น แต่พวกเขาใช้มันเป็นแหล่งในการปลดปล่อยพลังสร้างสรรค์ทางดนตรีของตนเอง

ชนนำเป็นทีปล่อยของ ปล่อยเพลง ปล่อยความคิดอ่านอันสร้างสรรค ไม่ใช่แหล่งตัมน้ำกระท่อม แหล่งมั่วสุมสุบักญา ยาบ้า ยาอี อย่างทีคนท่วไปเคยสงสัย

แน่นอนว่า วัยรุ่นทีใช้ชนนำเป็นแหล่งมั่วสุมในทางลบนั้นย่อมมีอยู่ ซึ่งการก่อตั้งกลุ่มดนตรีพาราฮัทของโอ พารา ก็คงจะไม่สามารถกู้ภาพลักษณ์ให้แก่พวกเขาได้ แต่การทีโอ พารา ออกมาทำให้เห็นการสร้างสรรคในชนนำกลางสวนยางนั้น ถือเป็นกรเรียกร้องหรือส่งเสียงให้สังคมมองวัยรุ่นรุ่นหัวเลี้ยวหัวต่อนี้เสียใหม่ ว่ามันยังมีแง่มุมอื่นๆ ทีพวกเขาทำอย่างสร้างสรรค์ได้ด้วย

**สังคมอย่าฟังได้ “เหมารวม” ว่าวัยรุ่นที
สุมหักกันในกระท่อมจะมั่วสุมกันในทางไม
สร้างสรรคเสียทั้งหมด**

**สมาชิก “พาราฮัท” กิ่งหลายทีได้ทำ
เห็นแล้ว ■**

